

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forhandling om redegørelse nr. R 2:

Ministeren for nordisk samarbejdes redegørelse af 29. oktober 1997 om det nordiske samarbejde.

(Redegørelsen anmeldt 29/10 97. Redegørelsen givet 29/10 97. Meddelelse om forhandling 29/10 97).

Forhandling

Ole Stavad (S):

Den internationalisering, som vi har oplevet – og som vi er midt i – er for mange af os en udfordring og en meget spændende udfordring. Jeg tror også, det er vigtigt, at man er bevidst om, at for en hel del mennesker opleves det også lidt som et frådende hav, noget, som man har svært ved at forholde sig til, noget man føler sig usikker over for, og noget, som gør, at der skabes en utryghed. Og her kommer – tror jeg – det nordiske samarbejde ind for en masse mennesker som et fast holdepunkt, som noget, man er tryk ved, noget man kender, fælles værdier på en række områder.

Hvis jeg skal prøve at analysere, hvilke fælles værdier man kan stille op for det nordiske samarbejde, ja, så er det en velfærd, som omfatter alle mennesker i vore nordiske lande. Det er miljø på et bæredygtigt grundlag, det er nærdemokrati og et foreningsliv, der er præget af en kolossal mangfoldighed, det er velfungerende arbejdsmarkeder med parterne som ansvarlige hovedaktører, det er forbrugerrettigheder og forbrugerbeskyttelse, og det er kulturtilbud, som omfatter hele befolkningen: børn, unge, voksne, ældre og både i bredden og i dybden.

Vi har altså noget at bidrage med fra det nordiske samarbejde til det større internationale samarbejde. Det er et godt afsæt i en lang række sammenhænge, hvad enten vi taler EU, FN, OSCE, Europarådet eller andre internationale fora. Vi har noget, som vi i fællesskab kan tage med som et fælles udgangspunkt.

Men vi skal måske også passe på, at vi ikke tager det for meget som en selvfølge. Jeg vil faktisk tage det udgangspunkt, at i en række sammenhænge er den største trussel imod det nordiske samarbejde, at for mange opfatter det så meget som en selvfølge, at mens vi sidder og ser på selvfølgeligheden i det nordiske samarbejde, så er der ting, der smuldrer imellem fingrene på os.

Derfor kan jeg også glæde mig sammen med vores nordiske samordningsminister over, at vi er i gang med en proces i det nordiske samarbejde, hvor vi meget bevidst forsøger at tage bestik af den nye internationale situation og den nye internationale udvikling og hvilken rolle det nordiske samarbejde kan spille i den sammenhæng.

Jeg mener, vi er nået et ganske pænt stykke vej i de strukturændringer i Nordisk Råds regi, som blev påbegyndt for omkring 3 år siden. Som en konsekvens af, at Norden kun spiller den afgørende rolle, som vi ønsker, hvis vi ser den i et internationalt perspektiv, har vi omstruktureret, så at det, jeg vil kalde for det indennordiske samarbejde, kun er én del af samarbejdet, mens samarbejdet i forhold til EU og andre internationale organer og samarbejdet i vore nærområder er noget helt afgørende.

Jeg er meget bevidst om, at man på parlamentarikersiden i Nordisk Råd stadig væk skylder en række ting, og at der stadig væk er ting, vi trænger til at få justeret. Jeg glæder mig også over, at ministeren i sin redegørelse omtaler de strukturovervejelser, der er på minister-rådssiden. Her mener jeg faktisk, at der er ganske lang vej igen, inden vi får tingene til at fungere tilstrækkelig godt.

Hvis jeg skulle give anbefalinger om den retning, man bør lade sine overvejelser gå i, ja, så er det først og fremmest at prøve at skabe et langt mere forpligtende samarbejde for den enkelte minister. Vi ser for mange rapporter i Nordisk Råd, som jeg nægter at tro på at nogen minister nogen sinde har stiftet bekendtskab med, inden det er afleveret til os. Der gives for mange svar og for mange oplysninger, som er udarbejdet af yngste fuldmægtig – jeg har intet imod yngste fuldmægtig – som ingen minister føler sig forpligtet af, og som ingen minister tror, at man kan komme til skade ved at aflevere.

Og her er min indgang, at hvis det er sådan, at vi skal få det nordiske samarbejde til at blive tilstrækkelig forpligtende, så må en minister kunne komme til skade med det, man afleverer til parlamentarikerne i Nordisk Råd.

Og derfor skal jeg komme med en stærk opfordring til den danske samordningsminister, som jeg glæder mig meget over har det ægte, ærlige nordiske engagement, et engagement, som er anerkendt af alle parlamentarikere i alle vore nordiske lande, og som vi derfor sætter umådelig stor pris på, men som vi derfor også